

Τρίτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε κατά προσβολή του δικαιώματος άμυνας του προσφεύγοντος. Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε έκθεση αποδεικτικών στοιχείων αλλά μόνον τις προβληθείσες ενώπιον της Επιτροπής Κυρώσεων αιτιάσεις. Χωρίς τα αποδεικτικά στοιχεία ο προσφεύγων δεν είχε τη δυνατότητα να στραφεί κατά της Επιτροπής επικαλούμενος ελαττώματα των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ή παρανοήσεις.

Τέταρτον, υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, δυνάμει του οποίου δεσμεύεται η περιουσία του προσφεύγοντος αναδρομικά και μελλοντικά, με αόριστη διάρκεια, συνιστά αδικαιολόγητο περιορισμό του δικαιώματός του ιδιοκτησίας.

Προσφυγή της 5ης Μαρτίου 2010 — Ιταλία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-117/10)

(2010/C 148/57)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: P. Gentili και G. Palmieri, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση C(2009) 10350 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 2009, περί μείωσης της χρηματοδοτικής συνδρομής του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Αναπτύξεως (ΕΤΠΑ) η οποία είχε χορηγηθεί αρχικώς υπέρ του εντασσόμενου στον στόχο 1 (2000 — 2006) του περιφερειακού επιχειρησιακού προγράμματος (ΠΕΠ) της Puglia Ιταλίας·

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Ιταλική Δημοκρατία προσέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης την απόφαση C(2009) 10350, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 2009, περί μείωσης της

χρηματοδοτικής συνδρομής του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Αναπτύξεως (ΕΤΠΑ) η οποία είχε χορηγηθεί αρχικώς υπέρ του εντασσόμενου στον στόχο 1 (2000-2006) του περιφερειακού επιχειρησιακού προγράμματος (ΠΕΠ) της Puglia Ιταλίας, η οποία της κοινοποιήθηκε στις 23 Δεκεμβρίου 2009.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η Ιταλική Δημοκρατία επικαλείται τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως.

Πρώτο λόγος ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 39, παράγραφοι 2, στοιχείο γ', και 3, του κανονισμού 1260/1999 (!) και του άρθρου 4 του κανονισμού 438/2001 (?). Συναφώς, υποστηρίζεται ότι οι κοινοτικοί ελεγκτές συμπέραναν ότι υπήρξαν συστηματικές παραλείψεις κατά τη διάρκεια των ελέγχων ορισμένων παρατυπιών οι οποίες δεν είχαν επισημανθεί στο πλαίσιο των ανωτέρω ελέγχων, όσον αφορά την ανάθεση και την εκτέλεση συμβάσεων δημοσίων έργων. Ομοίως, με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν αντικρούστηκαν οι αντιρρήσεις τις οποίες ανέπτυξε αναλυτικώς η Περιφέρεια Puglia ως προς την διάπραξη συστηματικών παρατυπιών· τουναντίον, εφαρμόστηκε κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 10 %, σύμφωνα με το άρθρο 39 του κανονισμού 1260/1999, με το αιτιολογικό ότι τα συστήματα περιφερειακού ελέγχου σε εθνικό επίπεδο δεν ήσαν σύμφωνα με τα όσα προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 438/2001. Υπό την έννοια αυτή, η Επιτροπή προσέβαλε και την αρχή της εταιρικής σχέσεως.

Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 39, παράγραφοι 2, στοιχείο γ', και 3, του κανονισμού 1260/1999 και του άρθρου 10 του κανονισμού 438/2001. Η προσφεύγουσα διευκρινίζει συναφώς ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι παρεμφερής με τον πρώτο, αφορά όμως τους προβλεπόμενους στο άρθρο 10 του κανονισμού 438/2001 κοινοτικούς ελέγχους, ότι ο κοινοτικός έλεγχος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι συνέτρεχαν συστηματικές παραλείψεις λόγω μη επισημανθεισών κατόπιν ορισμένων δειγματοληψιών παρατυπιών, παρόλον ότι επί όλων των ανωτέρω παρατυπιών η Περιφέρεια Puglia απάντησε αναλυτικώς με πραγματικά και νομικά επιχειρήματα τα οποία δεν αντικρούει η προσβαλλόμενη απόφαση.

Τρίτος λόγος ακυρώσεως: έλλειψη αιτιολογίας και περαιτέρω παράβαση του άρθρου 39, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1260/1999. Κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει έλλειψη αιτιολογίας καθόσον, συμπεραίνοντας ότι συνέτρεχαν συστηματικές παραλείψεις δικαιολογούσες κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 10 %, η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη την κατάσταση ενώπιον της οποίας βρέθηκαν οι ελεγκτές κατά τα έτη 2007 και 2008, αντιπαρέχεται όμως εντελώς τις ποσοτικές και ποιοτικές προόδους, όπως αποδεικνύονται με έγγραφα της Περιφέρειας Puglia μέχρι και τα τέλη 2009, καθώς και τις αντικρούσεις επί των συγκεκριμένων παρατηρήσεων των ελεγκτών, περί των οποίων γίνεται λόγος ανωτέρω. Κατόπιν αυτού, στερείται αιτιολογίας το συμπέρασμα της Επιτροπής, σύμφωνα με το οποίο υφίστατο σοβαρός κίνδυνος για το Ταμείο.

Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: παράβαση των άρθρων 12 του κανονισμού 1260/99, 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 438/2001 και 258 ΣΛΕΕ, καθώς και έλλειψη αρμοδιότητας της καθής. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η Επιτροπή απέδωσε αποφασιστική σημασία στο γεγονός ότι δεν είχαν λάβει χώρα οι φερόμενες παραβιάσεις της διέπουσας τις δημόσιες συμβάσεις κανονιστικής ρυθμίσεως. Πλην όμως, από την ερμηνεία του άρθρου 12 του κανονισμού 1260/1999 σε συνδυασμό με το άρθρο 4 του κανονισμού 438/2001 προκύπτει ότι τυχόν συστηματικές παραβιάσεις της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως δεν μπορούν να οδηγήσουν ευθέως σε κατ' αποκοπήν διόρθωση, αλλά πρέπει να καταλήξουν στην κίνηση διαδικασίας λόγω παραβάσεως, με ταυτόχρονη αναστολή των πληρωμών, βάσει του άρθρου 32, παράγραφος 3, στοιχείο στ', του κανονισμού 1260/1999 σχετικά με τα μέτρα που αποτελούν αντικείμενο της παραβάσεως.

- (¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1260/1999 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1999, περί γενικών διατάξεων για τα διαρθρωτικά Ταμεία (ΕΕ L 161, σ. 1).
 (2) Κανονισμός (ΕΚ) 438/2001 της Επιτροπής, της 2ας Μαρτίου 2001, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1260/1999 του Συμβουλίου όσον αφορά τα συστήματα διαχειρίσεως και ελέγχου των παρεμβάσεων των διαρθρωτικών Ταμείων (ΕΕ L 63, σ. 21).

Προσφυγή της 10ης Μαρτίου 2010 — USFSPEI κ.λπ. κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-122/10)

(2010/C 148/58)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγοντες: Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (Συνδικαλιστική ομοσπονδία ευρωπαϊκών και διεθνών δημοσίων υπηρεσιών — USFSPEI) (Βρυξέλλες, Βέλγιο), Giuseppe Calo (Λουξεμβούργο, Λουξεμβούργο), Jean-Pierre Tytgat (Mamer, Λουξεμβούργο) (εκπρόσωποι: J.-N. Louis, A. Coolen, B. Cambier, L. Renders, Σ. Παππάς, δικηγόροι)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα των προσφευγόντων

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 1296/2009 του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 2009, για την αναπροσαρμογή, με ισχύ από 1ης Ιουλίου 2009, των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις εν λόγω αποδοχές και συντάξεις, διατηρώντας παράλληλα τα αποτελέσματά του μέχρις ότου το Συμβούλιο εκδώσει νέο κανονισμό, σύμφωνα με την πρόταση της Επιτροπής, που θα ισχύει από 1ης Ιουλίου 2009·
- να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καταβάλει στους προσφεύγοντες Calo και Tytgat, καθώς και στους άλλους υπαλλήλους και λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αναδρομικώς τα ποσά των αποδοχών και συντάξεων που δικαιούνται από 1ης

Ιουλίου 2009 εντόκως από την ημερομηνία κατά την οποία όφειλαν να καταβληθούν τα ποσά αυτά και με το επιτόκιο που καθορίζει η ΕΚΤ για τις κύριες πράξεις αναχρηματοδότησης αυξημένο κατά δύο μονάδες·

- να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καταβάλει στην USF το συμβολικό ποσό του ενός ευρώ για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που προξενήθηκε από τον υπηρεσιακό πταίσμα το συνιστάμενο στην έκδοση του παρανόμου κανονισμού 1296/2009 της 23ης Δεκεμβρίου 2009·

- να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα προσφυγή οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 1296/2009 του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 2009, για την αναπροσαρμογή, με ισχύ από 1ης Ιουλίου 2009, των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις εν λόγω αποδοχές και συντάξεις (¹).

Προς στήριξη των προσφυγών τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 1296/2009, καταστρατήγηση διαδικασίας καθώς και παράβαση των αρχών της καλόπιστης συνεργασίας και της συνέπειας που απορρέουν από το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ.

Επικαλούνται επίσης παράβαση των άρθρων 65 και 65α του ΚΥΚ, των άρθρων 1 και 3 του παραρτήματος XI του ΚΥΚ, καθώς και παράβαση της αρχής του παραλληλισμού, της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της αρχής «patere legem quam ipse fecisti».

Τέλος, επικαλούνται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογίας και παράβαση της αρχής της αναλογικότητας.

(¹) ΕΕ 2009, L 348, σ. 10.